

[Svend Nielsen.]

maal at ophæve Forhøjelserne af henholdsvis Maj og August i Aar og herudover at fjerne visse aabenbare Urimeligheder i Lovene. En af disse aabenbare Urimeligheder er efter vor Formening Stykke 2, Punkt b, i Lovens § 5, hvori det hedder, at Ure af enhver Art, herunder Urværker, er afgiftspligtige. Vi foreslaar, at Punkt b udgaar, saaledes at alle Ure, som ikke er fremstillet helt eller delvis af ædelt Metal, bliver afgiftsfri. Det er urimeligt, at Ure i Almindelighed, der er en samfundsnødvendig Artikel, skal belastes med denne Afgift, der er en Rest fra Tøjskattens Tid. Hvorfor skal den Kvinde eller Mand, der maa anskaffe sig et Vækkeur for at komme i rette Tid paa Arbejde, fortsat belejres med Resten af „Tøjskatten“? Har Finansministeren ikke af tekniske Grunde kunnet realisere Tanken om Udskillelse af de egentlige Forbrugsvarer af dette Afsnit af Loven, saaledes at disse Varer bliver afgiftsfri, saa kan samme Grund i hvert Fald ikke stille sig hindrende i Vejen for at ophæve Stk. 2, Punkt b, i § 5, saaledes som foreslaaet af Socialdemokratiet og det kommunistiske Parti.

Til Lovens § 16, der omhandler Afgift paa Papir og Pap m. v., har vi stillet et Ændringsforslag under Nr. 6, der tager Sigte paa at nedsætte Papirafgiften fra 20 til 10 Øre pr. kg. Denne Papirafgift er efter vor Opfattelse en prisfordyrende Foranstaltning. Den berører Bøger, Ugeblade, Tidsskrifter, den berører Indpakkingsmateriale, Brevpapir, Formularer, Blanketter m. m. Særlig de billige Kvaliteter berører denne Afgift meget føleligt, saaledes udgør den helt op til 25 pCt. af Udsalgsprisen paa Papir, der anvendes til Indpakning og Fremstilling af Papirposer. Vi mener, det baade er i Forbrugernes og Erhvervslivets Interesse, at der sker en Afgiftsnedsættelse paa dette Omraade.

Ændringsforslagene Nr. 7 og 8, stillet af Socialdemokrater og Kommuniste, tager Sigte paa at ophæve Afgiften paa Radiolamper og elektriske Glødelamper, der udgør henholdsvis 3 Kr. og 30 Øre — 3 Kr. for et Radorør og 30 Øre for en almindelig Glødelampe. Denne Afgift er yderligere en af de Urimeligheder, vi mener bør ud af Loven. Hvad Radioapparater angaar, kan de ikke betragtes som Luksus, men maa i vor Tid betragtes som Brugsgenstande. Det er derfor meningsløst, at der fortsat skal hvile en saa høj Afgift paa Radorør. Køber en Person et Radioapparat med 5 Rør, hvad der jo er en almindelig Modtagerstørrelse, andrager Afgiften i Henhold til denne Lov

ikke mindre end 15 Kr. Kan man sige, at et Radioapparat maa betragtes som en Brugsgenstand, saa er en almindelig Glødelampe jo en ubetinget Nødvendighedsartikel. Vi finder det lidet hensigtsmæssigt, at Staten optræder som Prisfordyrer, og finder det i højeste Grad urimeligt, naar det drejer sig om saa udprægede Nødvendighedsartikler, som der her er Tale om. I første Halvdel af Finansaaret 1946—47 har Afgiften paa Lamper andraget 1 775 799 Kr. Denne Afgift vil formentlig stige yderligere i den kommende Tid. Behovet er stort, saa i det Omfang der kan skaffes Materialer til Fremstilling af denne Artikel herhjemme, eller der skabes Indførselsmuligheder for Færdigfabrikata, vil der utvivlsomt komme flere Varer frem paa Markedet. Vi finder, som sagt, at Tiden er inde til, at Staten billigør denne Vare for Forbrugerne ved at ophæve Afgiften og naturligvis drage Omsorg for, at denne Afgiftsophævelse ogsaa kommer til at mærkes paa Priserne.

Vore øvrige Ændringsforslag til Loven om midlertidige Forbrugsafgifter, Numrene 9, 10, 11, 12, 13 og 14, har som tidligere anført alle til Formaal at føre Afgiften paa Øl, Frugtvin, Spiritus og Tobaksvarer tilbage til den Størrelse, Afgifterne havde inden Forhøjelsen af henholdsvis Maj og August dette Aar. Vort Parti har ikke godkendt disse Afgiftsforhøjelser, og som bemærket i det foregaaende finder vi overhovedet intet Grundlag for disse Forhøjelser efter Finansministerens Fremlæggelse af Finanslovforlaget. Vi finder det forkert, at man har gennemført disse Afgiftsforhøjelser som Dækningsforanstaltninger — fra vor Side har vi anvist andre Veje til Dækning af Statens Udgifter —, men horribelt bliver det, naar det viser sig, at disse Foranstaltninger ikke er nødvendige længere af Dækningshensyn, men opretholdes som en Slags Kanal til Opsugning af det, man kalder Befolkningens for høje Købekraft.

Formaalet med Bibeholdelsen af disse Afgiftsforhøjelser ændrer herved totalt Karakter. De indgaar nu som en Bestanddel af Regeringens økonomiske Politik, der har til Formaal ensidigt at overvinde Efterkrigstidens Besværligheder og ikke mindst de Vanskeligheder, Regeringen selv har skabt, paa den brede Befolknings Bekostning. Det siger sig selv, at havde vort Parti Betæneligheder ved Afgiftsforhøjelsernes Gennemførelse, saa er disse steget tifold, efter at Finansministeren har redegjort for, eller i hvert Fald antydnet, hvorfor han ønsker dem opretholdt i Tiden fremover.

Der tales en Del om Mangel paa Lyst